

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci **žalobce: Česká pirátská strana**, IČ: 71339698, se sídlem Řehořova 943/19, 130 00 Praha 3, **zastoupeného Filipem Hajným, advokátem**, se sídlem Moskevská 532/60, 101 00 Praha 10 - Vršovice, proti **žalovanému: Městský úřad Chrudim**, IČ: 00270211, se sídlem Resselovo náměstí 77, 537 01 Chrudim, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2016, č.j. CR 049367/2016 OKT/Půl,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce dne 19. 10. 2015 e-mailem požádal o „poskytnutí audiozáznamů z jednání Rady města Chrudim za aktuální volební období, o poskytnutí audiozáznamu z jednání Rady města Chrudim, které je naplánováno na 19. 10. 2015, a o poskytnutí podkladů pro jednání Rady města Chrudim za aktuální volební období“. Informace měly být žalobci pokud možno poskytnuty v elektronické podobě.

Žalovaný zaslal žalobci dne 12. 11. 2015 (písemnost č.j. CR 070698/2015 OKT/Půl) oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací podle § 17 odst. 3 zák. č. 106/1999 Sb., o

svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“), v němž uvedl, že požaduje uhradit následující náklady:

1. Náklady na pořízení kopií dokumentů
476 listů A4 oboustranně (2,50/1 list) 1190,-- Kč
116 listů A4 jednostranně (1,50/1 list) 174,-- Kč
2. Náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací
(130,-- Kč za každou další započatou hodinu)
14 hod. 45 minut 1820,-- Kč.

Celkem měl žalobce uhradit částku 3.184,-- Kč. Audiozáznamy z jednání Rady města Chrudim žalovaný nepořizoval a nepořizuje, a proto je ani nemohl žalobci poskytnout.

Žalobce s výši úhrady nesouhlasil a podal dne 14. 12. 2015 stížnost (§ 16a odst. 1 písm. d/ InfZ). Krajský úřad Pardubického kraje (dále též „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. j. KrÚ 3589/2016 (které nabylo moci práva dne 18. 1. 2016 a bylo žalovanému doručeno dne 20. 1. 2016) uložil žalovanému, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí zjednal nápravu ohledně oznámení výše úhrady za poskytnutí informací, zejména aby v oznámení o výši úhrady podrobněji odůvodnil „*volbu způsobu poskytnutí informace (v listinné podobě)*“. Dle krajského úřadu totiž v odůvodnění oznámení absentovalo porovnání nákladů na poskytnutí informací v listinné a v elektronické podobě, a proto nebylo možno posoudit, zda by bylo poskytnutí žalobcem požadovaných informací v elektronické podobě pro žalovaného skutečně nepřiměřenou zátěží, jak žalovaný tvrdil. Požadavek žalovaného na úhradu nákladů za vyhledání (ve všech požadovaných dokumentech) případných informací, které nelze podle § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 InfZ poskytnout, pak shledal krajský úřad oprávněným, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014-23.

Žalovaný následně zaslal žalobci dne 4. 2. 2016 (písemnost č. j. CR 07761/2016 OKT/Půl) v pořadí druhé oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací podle § 17 odst. 3 InfZ. Konstatoval, že provádění rozsáhlého porovnání, jak požadoval Krajský úřad Pardubického kraje, by bylo nevhodné (či spíše nemožné), a proto nebude nadále po žalobci požadovat úhradu za poskytnutí informací v listinné podobě (resp. náklady na pořízení fotokopií), setrval však na požadavku na úhradu nákladů ve výši 1.820,-- Kč za vyhledání (ve všech požadovaných dokumentech) případných informací, které nelze podle § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 InfZ poskytnout.

Žalobce s výši úhrady opět nesouhlasil a dne 7. 3. 2016 podal stížnost (§ 16a odst. 1 písm. d/ InfZ). Krajský úřad Pardubického kraje však rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č. j. KrÚ 21307/2016, výši úhrady sdělené žalobci žalovaným oznámením ze dne 4. 2. 2016 potvrdil. Krajský úřad zdůraznil, že dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu lze úhradu nákladů za vyhledání (ve všech požadovaných dokumentech) případných informací, které nelze podle § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 InfZ poskytnout, požadovat. Krajský úřad dále připomněl, že podklady pro jednání Rady města Chrudim jsou vyhotovovány pouze v „*neveřejné*“ verzi, přičemž žádný obecně závazný právní předpis neukládá žalovanému tyto dokumenty vyhotovovat též ve „*veřejné*“ verzi - tj. bez chráněných údajů. Pokud žalobce žádá o poskytnutí těchto podkladů podle InfZ, je třeba postupovat v souladu s tímto zákonem a vyloučit z podkladů informace, které není možno poskytnout (zejména údaje týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, jejichž poskytnutí by bylo v rozporu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu). Jelikož nelze přítomnost chráněných údajů v žádném z podkladů pro jednání Rady města Chrudim předem vyloučit, je třeba všechny podklady pročíst a identifikovat ty údaje, které poskytnuty být nemohou a které mají být v poskytnutých kopiích znečitelněny.

Tato činnost je vzhledem k množství podkladů (během jednoho roku zasedá Rada města Chrudim obvykle 25x, přičemž na každém zasedání projedná 25 až 30 bodů a ročně přijme stovky usnesení) značně časově náročná. Z vyjádření zaměstnanců žalovaného, kteří vyhledávali chráněné údaje a prováděli anonymizaci, vyplynulo, že tuto činnost prováděli 14 hodin 45 min., přičemž bylo nutné projít cca 1000 stran textu (formát A4). Požadavek žalovaného na úhradu nákladů ve výši 1.820,-- Kč proto je adekvátní rozsahu vyhledávání.

Žalobce ve lhůtě stanovené InfZ náklady ve výši 1.820,-- Kč neuhradil. Žalovaný tak neměl jinou možnost než žádost žalobce v souladu s § 17 odst. 5 InfZ odložit (na tuto skutečnost byl žalobce výslovně upozorněn v oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací ze dne 4. 2. 2016, č. j. CR 07761/2016 OKT/Půl). O usnesení poznamenaném do spisu byl žalobce vyrozuměn přípisem ze dne 26. 7. 2016, č. j. CR 049543/2016 OKT/Půl (žalobci byl doručen dne 5. 8. 2016).

Proti rozhodnutí o odložení žádosti o informace podal žalobce žalobu (k přípustnosti takové žaloby srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 1 Ans 3/2013 – 57, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Ans 10/2013 – 38, ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012 – 62 /publ. pod č. 2959/2014 Sb. NSS/, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 76/2013 – 40, a další; naopak oznámení povinného subjektu podle § 17 odst. 3 InfZ ani rozhodnutí nadřízeného orgánu podle § 16a odst. 7 InfZ nejsou rozhodnutími správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“, a nejsou ani rozhodnutími správního orgánu ve věci soukromoprávní ve smyslu § 68 písm. b/ s. ř. s. /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 6 As 211/2015 – 14/). V žalobě žalobce namítal, že požadované informace mu měly být poskytnuty „bezplatně“ (výpočet úhrady nespороval), přičemž se dovolával čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru (Public Sector Information Directiv), ve znění Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/37/EU ze dne 26. června 2013 (dále též „Směrnice“), a sdělení Komise (pokyny týkající se doporučených standardních licencí, datových souborů a vybírání poplatků za opakované použití dokumentů) 2014/C 240/01. Žalobce si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud v minulosti v odůvodnění rozsudku ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014 – 23, připustil, že povinný subjekt může požadovat po žadateli o informace úhradu nákladů za (mimořádně rozsáhlé) vyhledání (ve všech požadovaných dokumentech) případných informací, které nelze podle § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 InfZ poskytnout, nicméně tento závěr Nejvyššího správního soudu jednak dle žalobce koliduje s názorem dříve tímž soudem vysloveným (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013 – 23), jednak byl rozsudek ve věci sp. zn. 5 As 76/2014 vynesena před účinností transpoziční novely InfZ č. 222/2015 Sb. (ta byla, jak plyne z důvodové zprávy, reakcí na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2013/37/EU ze dne 26. června 2013, kterou se mění směrnice č. 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru, nicméně § 17 odst. 1 i. f. InfZ zmiňovanou novelou dotčen nebyl /pozn. soudu/). Žalobce je tedy přesvědčen, že žalovaný neměl a nemá možnost po žalobci požadovat úhradu nákladů za (mimořádně rozsáhlé) vyhledání (ve všech požadovaných dokumentech) případných informací, které nelze podle § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 InfZ poskytnout. Může požadovat pouze úhradu tzv. mezních nákladů ve smyslu čl. 6 odst. 1 Směrnice. I kdyby však byl žalovaný oprávněn po žalobci požadovat výše uvedenou úhradu, měl by „úhradu přiměřeně rozdělit mezi prvního žadatele a veškeré budoucí uživatele poskytnutých informací“. Pokud tak nečiní, znevýhodňuje v pořadí prvního žadatele. Takový postup je dle žalobce diskriminační a odporuje čl. 10 Směrnice. Žalobce se též domnívá, že by žalovaný měl (nejen) podklady pro jednání Rady města Chrudim vyhotovovat i ve „zveřejnitelné verzi“.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí (přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í**
d ů v o d n á .

Podle § 17 odst. 1 Infz, ve znění zák. č. 61/2006 Sb. (kterým byla transponována směrnice č. 2003/98/ES) a zák. č. 222/2015 Sb. (kterým byla transponována směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/37/EU ze dne 26. června 2013, kterou se mění směrnice č. 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru), jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Dle čl. 6 odst. 1 Směrnice jsou-li vybírány poplatky za opakované použití dokumentů, omezují se na mezní náklady vzniklé při jejich rozmnožování, zpřístupňování a rozšiřování.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce požádal žalovaného (který zjevně není subjektem uvedeným v čl. 6 odst. 2 Směrnice, neboť většinu jeho příjmů tvoří příjmy daňové /viz zákon č. 243/2000 Sb., o rozpočtovém určení daní, ve znění pozdějších předpisů/) o poskytnutí podkladů pro jednání Rady města Chrudim za aktuální volební období. Jednalo se o 1068 stran textu (formát papíru A4). InfZ stanoví (srov. § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 InfZ), že povinný subjekt určité informace - např. informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, pokud by jejich poskytnutí bylo v rozporu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, neposkytne. Vzhledem k tomu, že žalobce žádal o poskytnutí podkladů pro jednání Rady města Chrudim, je zřejmé, že přítomnost zákonem chráněných údajů (informací) nebylo možno v žádném z požadovaných podkladů předem vyloučit, a proto bylo nezbytné v každém případě požadované podklady důkladně projít (pročíst) a identifikovat údaje, které poskytnuty být nemohou, a které tedy musí být v poskytnutých kopiích znečitelněny (anonymizovány). Tuto činnost (v projednávané věci značně časově náročnou - zaměstnanci žalovaného ji prováděli cca 15 hodin) museli pracovníci žalovaného vykonat v každém případě. Není proto podstatné, zda se po kontrole požadovaných podkladů ukáže, že podklady žádné údaje, které by měly být znečitelněny, neobsahují (srov. mutatis mutandis právní závěry prezentované v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014-23, publikovaného pod 3109/2014 Sb. NSS).

Z výše uvedeného je zřejmé, že aby bylo možno žalobcem požadovanou informaci zpřístupnit (poskytnout), bylo nutno ji nejprve vyhledat a bylo též nezbytné vyhledat chráněné údaje, které nebylo možno žalobci poskytnout. Nelze proto než uzavřít, že zpřístupnění informace v sobě zahrnuje nejen poskytnutí informace (zpracování odpovědi na žádost), ale též její vyhledání, neboť nejprve musí být vyhledáno, aby mohlo být poskytnuto (shod. srov. Furek, A.

Rothanzl, L. Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1001).

Jelikož takové vyhledávání bylo v projednávané věci *prima vista* mimořádně rozsáhlé (vyhledání požadovaných informací bylo spojeno s aktivitou povinného subjektu, která byla v porovnání s aktivitou vyvíjenou při vyhledávání informací na základě běžně se vyskytujících žádostí významně zvýšená /obvykle totiž žadatelé nepožadují informace v takovém rozsahu /1068 stran textu/), byl povinný subjekt oprávněn v souladu s § 17 odst. 1 i. f. InfZ vyžadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Tato právní úprava (§ 17 odst. 1 i. f. InfZ) přitom dle názoru soudu neodporuje čl. 6 odst. 1 Směrnice, neboť ten výslovně připouští možnost vyžadovat úhradu nákladů vzniklých při rozmnožování, zpřístupňování (jehož součástí je i zmíněné vyhledávání) a rozšiřování informací.

Ostatně ke konkluzi, že termín „zpřístupňování“ užitý v čl. 6 odst. 1 Směrnice pro účely vybírání poplatků je širší, tj. předpokládá i vyhledávání, které může být velmi časově náročné, dospěl po proběhlém připomínkovém řízení i předkladatel návrhu zákona později publikovaného jako zák. č. 222/2015 Sb. (srov. dokumenty dostupné v aplikaci eKLEP k materiálu PID KORN9MBET44J /vypíchnout lze zejména stanovisko Úřadu vlády České republiky, Odboru kompatibility, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1276/14/).

S výše uvedenými závěry není dle soudu v rozporu ani konstatování Komise v nezávazném (jak Komise v textu pokynu sama zdůrazňuje) pokynu 2014/C 240/01 ze dne 24. 7. 2014 (dostupný např. zde - [http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:52014XC0724\(01\)&from=CS](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:52014XC0724(01)&from=CS)), že „*zásada účtování mezních nákladů naopak nejlépe zapadá do široké kategorie šíření dat, kterou lze v kontextu opakovaného použití dat definovat jako nutné náklady přímo související s reprodukcí jedné další kopie dokumentu a jejím zpřístupněním uživatelům*“. Za náklady přímo související se zpřístupněním dokumentu je totiž, jak již bylo uvedeno výše, třeba považovat i náklady spojené s vyhledáváním údajů, které poskytnuty být nemohou, a které tedy musí být v poskytnutých dokumentech znečitelněny (anonymizovány).

Lze tedy shrnout, že žalovaný v souladu s § 17 odst. 1 i. f., odst. 3 InfZ (a nařízením vlády č. 173/2006 Sb. a příslušným vnitřním předpisem žalovaného, který není opatřením obecné povahy – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 8 Ao 4/2011 - 22) po žalobci požadoval úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Pokud žalobce ani po zaslání řádně odůvodněného oznámení (z něhož bylo patrné, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady žalovaným vyčíslena /ostatně požadavky kladené na odůvodnění oznámení nesmí být přemrštěné /k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 6 As 211/2015 – 14/) požadovanou částku ve lhůtě stanovené § 17 odst. 5 InfZ nezaplatil, žalovaný zcela správně a v souladu se zákonem (§ 17 odst. 5 InfZ) žádost usnesením poznamenaným do spisu odložil a žalobce o této skutečnosti vyrozuměl.

Pro úplnost je vhodné na tomto místě dodat, že pokud měl žalobce o požadované informace skutečný zájem (což evidentně neměl), měl úhradu zaplatit (ostatně jednalo se pouze o 1.820,-- Kč /jen soudní poplatek za žalobu v této věci činil 3.000,-- Kč/) a následně podat stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ. Žalovaný by žalobci informace poskytl, k odložení žádosti by nedošlo, přičemž žalobce by se mohl následně domáhat vydání (tvrzeného) bezdůvodného obohacení žalobou podle části třetí zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Soud by v občanském soudním řízení pak přezkoumal, zda byla úhrada vyčíslena v

souladu s § 17 odst. 1 InfZ a prováděcími právními předpisy (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 6 As 211/2015 – 14).

Postup žalovaného též nebyl diskriminační a neodporoval proto čl. 10 Směrnice. Diskriminací se rozumí rozdílné zacházení s osobami nacházejícími se ve srovnatelné situaci, které nemá objektivní a rozumné odůvodnění (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, a ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04). Žalobce však netvrdil, že by s ním žalovaný zacházel jinak než se subjekty nacházejícími se ve srovnatelné situaci, zejména žalobce netvrdil, že by žalovaný v minulosti nepožadoval po jiném subjektu žádajícím srovnatelné množství dosud nezveřejněných informací stejného druhu úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Požadavek žalobce, aby žalovaný „*úhradu přiměřeně rozdělil mezi prvního žadatele a veškeré budoucí uživatele poskytnutých informací*“, nemá oporu v zákoně, navíc by jej nebylo možno objektivně splnit, neboť předem nelze ani odhadnout, zda i jiný subjekt než žalobce bude mít o informace poskytnuté žalobci na základě jeho žádosti zájem.

Oporu v zákoně nemá též požadavek žalobce, aby žalovaný dokumenty vyhotovoval i ve „*zveřejnitelné verzi*“ (tedy duplicitně). Navíc pokud by byla realizována „doporučení“ žalobce, povinné subjekty by se nevyhnutelně postupem času zaměstnaly zpřístupňováním informací natolik, že by nebyly schopny plnit úkoly, k jejich plnění byly zřízeny. Nelze zapomínat na to, že narůstání přináší složitost a složitost přináší rozklad (C. N. Parkinson), neboť čím je společnost složitější, tím větší zdroje je třeba vynaložit na řešení nových problémů, přičemž efektivita procesů se snižuje (k důsledkům nárůstu investic do „složitosti“ lze odkázat též např. TAINTER, Joseph A. Kolapsy složitých společností. Praha: Dokořán, 2009, 319 s., ISBN 978-80-7363-248-9). Jakkoliv lze pokles efektivy brzdít výzkumem, vývojem či inovacemi, nelze takto postupovat ve všech oblastech a donekonečna, navíc každé nové řešení přináší nové problémy (Murphy).

K poukazu žalobce na rozpornou judikaturu Nejvyššího správního soudu je třeba nejprve uvést, že není úkolem krajských soudů odstraňovat rozpory v rozhodovací činnosti kasačního soudu (viz právní úpravu obsaženou v § 17 odst. 1 s. ř. s.). Pouze pro úplnost tak soud uvádí, že při rozhodování vycházel z publikovaného (a novějšího) rozhodnutí pátého senátu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, čj. 5 As 76/2014-23, publikovaný pod č. 3109/2014 Sb. NSS). S názorem vysloveným v dřívějším (a nepublikovaném) rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013 – 23, se krajský soud neztotožnil. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí totiž náklady na „anonymizaci“ považoval za součást pevně stanovených nákladů na pořízení kopie, aniž by zohlednil to, že doba nezbytná k vyhledání chráněných údajů je zpravidla u každého dokumentu odlišná.

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. března 2017

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová